

თბილისი

საქართველო
განკურთხევა

მამლინარე წლის 12 სექტემბერს თბილისში გაიხსნა მევენახეთა და მეღვინეთა X მსოფლიო კონგრესი.

№ 17   თბილისი სექტემბერი   1962

გამოცემის 80-40 წელი, ფასი 20 კპვ.

თქვენს თავყრილობას საღამი,
 თქვენს კათილ საქმეს დიდება!
 მოზრკანდით, საქართველოში
 სტუმარი არ მოგვწყინდება.
 ნახეთ ჯვარი და ვენახი
 ცვარდანამული დილითა,
 თქვით საღვებრძელო
 მზვიდობის
 ჩვენი ქართული ღვინითა.

Handwritten signature: Tamar

საქართველოს მშენებელი

საქართველოს მშენებელი

საქართველოს მშენებელი

კაცს თუ მარიფათი აქვს, არ დაიკარგება, ევიდან წვეს გამოდენს და მანქანის საბურავებიდან ფულს გამოადნობს. სწორედ ასეთი მარიფათიანი ხალხი იყო იაშა პიტნავა, ბონდო სვანიძე და რაჭიკო შალამბერიძე. გულმა გული იცნო და დაუძმობილდნენ ერთმანეთს ქუთაისის საქმელმურნეობის კანტორის დარაჯი იაშა პიტნავა და ბონდო სვანიძე. მართალია, ბონდოს არსად არ უმუშავებია, მაგრამ ცხოვრებაში დიდი გამოცდილება შეიძინა. ჯერ კიდევ 1954 წელს, როდესაც ბონდო სულ რაღაც თვრამეტი წლისა შესრულდა, ხულიგნობისათვის საპატიმროში ამოიყვო თავი, ხოლო, ხუთი წლის შემდეგ, ფქვილის სპეკულაციისათვის უკანვე დააბრუნეს. ცხიდან ახალგაზრდა ბონდოს იაშამ შავ კატასავით გადაუჭრა გზა და გამოჰკითხა ვინაობა.

— შენისთანა კაცი მინდა მე, რუსეთში ხშირად დავდივარ, მაგრამ ენა არ ვიცი და საქმეში ვაგებ.

— ჩემი თავი გენაცვალოს!—უბასუხა ბონდომ, — რუსული კარგად ვიცი და არც ვაჭრობაში მეშლება რაზე, შენი ფული, ჩემი ენა.

რამდენიმე ხნის შემდეგ იაშა და ბონდო უკვე მოსკოვის ბაზრებში დადიოდნენ.

— აუჰ, — იკივლა უცხად ბონდოიმ გველნაკებნივით, — ცუდი ნიშანია, დავიწვევით.

— რა მოხდა, ბონდო? — არ ეპიტნავა პიტნავას ბონდოიას შეშფოთება.

— აგერ ე, ხედავ რაჭიკო შალამბერიძეს? მაგი, ბიჭო, ქუთაისში მესამე სახანძრო რაზმის მებრძოლია, დავიწვევით, ნამდვილად დავიწვევით.

— შენგან არ მიკვირს?! რა საქმეებზედაც ჩვენ ვართ ჩამოსული, იმ საქმეზე რაჭიკოც, ეგვეც რომ არ იყოს, სახანძრო რაზმის მებრძოლი ცეცხლს აჭრობს, თორემ კი არ წვავს.

დამწვიდდა ბონდო, გახურდა საქმიანობა. დაიწყო მანქანის საბურავების გამოგზავნა სხვისი გვართა და სახელით მალლაკში, მუხიანში, ოფშკვიტში და წყალტუბოს რაიონის სხვა სოფლებში. თვეში თითოეული ოცდაათ-ოცდაათხუთმეტ საბურავს აგზავნიდა, გამოტანა კი არაფრად უღირდათ. მუხიანის, ფარცხანაყანების და მალლაკის საფოსტო განყოფილე-

ბის მუშაებთან ემატებოდა ხუთი მანეთი და საქმე უბრალოდ გვარდებოდა ბონდო, იაშა და რაჭიკო სხვების სახელსა და გვარზე ღებულობდნენ საბურავებს.

მართალი გამოდგა ბონდოიას წინათვრებობა, ორივენი «დაიწვენენ» საქმეზე და მათთან ერთად რაჭიკო შალამბერიძეც.

* * *

ჭიჭიკო ვაჩიბერაძე ქუთაისის კომკავშირის ქალაქკომმა ყამირ მიწეზე გაგზავნა — იშრომე და იცხოვრეო. მაშინ სისხარულით დაეთანხმა ჭიჭიკო ქალაქკომის წინადადებას, წავიდა კიდევ ყამირ მიწეზე, მაგრამ გულმა მალე ქუთაისისკენ გამოიწვია, მიატოვა სამუშაო, საბუთები და ქუთაისის ესტუმრა.

— ვითომ რა, განა შრომის გარეშე ცხოვრება არ შეიძლება, არც ვიქურდებ, არც ვისპეკულანტებ, არც ვიშრომებ და მაინც ვიცხოვრებო.

თქმა და საქმის გაკეთება ერთი იყო. ჭიჭიკომ იშოვნა ჩვეულებრივი ჭაჭის არაყი, გაფილტრა აზბესტით, შემდეგ ჩაასხა წყალი და ორმოცრადუსიანი არაყი ოცდაცამეტ გრადუსამდე დაიყვანა, შემდეგ კი მიუშვა ბოთ-

ლებში. თეთრი ლუქი დაარტყა ზევიდან და ბოთლზე «სტოლიჩნის» იარლიყი მიაკრა, ჭიჭიკომ გადაიფარა ბოთლების რაოდენობა და თვითონვე მოვიდა ალტაცებაში. ოთხმოცი ნახევარლიტრიანი „სტოლიჩნი“ კარგ შემოსავალს მისცემდა. მაგრამ ჩაუფარდა კოვზი ნაცარში ჭიჭიკოს.

— მართალია, არც ვიქურდვარ, არც ვისპეკულანტინა, მაგრამ ფალსიფიკაციაც ისევეა კანონით, — აუხსნეს ჭიჭიკოს ქუთაისის მილიციის წარმომადგენლებმა.

ნაზი ჩაჩაშვილი და იოსებ ჩიკვაშვილი თაღლითობას, ფალსიფიკაციასა და სპეკულაციას ისე ოსტატურად ათავსებენ ერთმანეთთან, რომ ძნელია კაცმა გაარჩიოს თუ რომელ დანაშაულთან აქვთ საქმე.

ამ ორ თაღლითს არც ჩინეთი უნახავს და არც იუგოსლავიაში უმოგზაურნია, მაგრამ ამ გარემოებას ხელი არ შეუშლია მათთვის „ჩინური“ საზაფხულო პალტოები და „იუგოსლავიური“ ფეხსაცმელები ადვილზე დაემზადებინათ. „გაკეთებულია იუგოსლავიაში“, — ასე აწერია ფეხსაცმელს. მონი და გაიგე, ნამდვილად იუგოსლავიაშია დამზადებული თუ ქუთაისში. ასე მიყიდეს მათ მახარაძის რაიონიდან ჩამოსულ ნათელა გრიგოლის ასულ ამბროლაძეს „ჩინური“ პალტო 200 მანეთად, ხოლო ავტოტარხნის მუშა ჩიკო-გიძეს „იუგოსლავიური“ ფეხსაცმელი — 37 მანეთად.

ამბოზენ, ქუთაისის მილიციას რომ არ შეეჩერებინა მათი მოღვაწეობა, ჩაჩაშვილი და ჩიკვაშვილი სულ მალე ფრანგულ და იტალიურ საქონელსაც გამოუშვებდნენო.

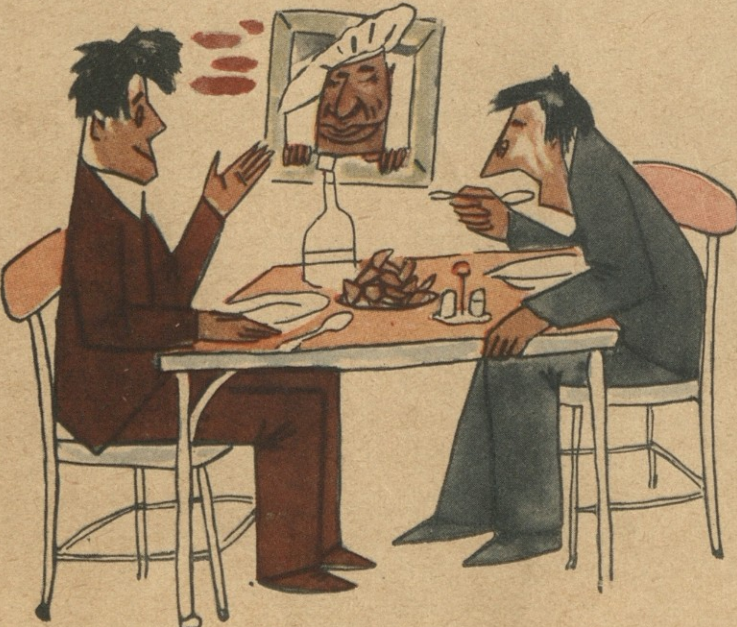
ზუგდიდის რაიონის სოფელ ოქტომბერში მცხოვრები შამუგია და უბილაგა არ იცნობდნენ ქუთაისელ პიტნავას, სვანიძეს და შალამბერიძეს. თვითონაც არ უნახავთ ერთმანეთი, მაგრამ, საქმიანობით კი ნამდვილი ძმები აღმოჩნდნენ. კოლწევრმა შამუგიამ და კოლმურნეობის მძღოლმა უბილაგამ „ვოლგასა“ და „ბობდის“ 75-მდე საბურავი გამოგზავნეს რუსეთიდან ამანათებით. თვითონ აგზავნიდნენ და თვითონვე იღებდნენ. არც ამდენი შრომა ვარგაო, — თქვა ზუგდიდის მილიციამ და დროებით შეასვენა მეგობრები.

სხვებზე არანაკლები გონებაშახვილობა გამოიჩინა სოსუმის კურორტვაჭრობის № 11 ფარადულის გამგე-გამყიდველმა სოსო კალისტრატეს ძე ხუბუამ. 350 მანეთი დანაკლისი რომ დაეფარა, შაქრის ტომარა ქვიშით გაავსო და შაქარი დაარტყა. შაქრის ფხვნილი ქვიშას წააგავს, მაგრამ 100-ზე მეტი ნახევარლიტრიანი ფალსიფიციურული არაყი რომ აღმოუჩინეს, ამაზე რას გვეტყვის გონებაშახვილი ხუბუა? ვითომ შაქარივით შეერგება? ვნახოთ!

ბ. პატარიძე

სამტრედიის რაიონის დაბა კულაშის ზოოვეტერინარული ტექნიკუმის სასადილოში (სასადილოს გამგე-მეზღუფტე ასლან თევზაძე) დაბალი ხარისხის კერძებს ამზადებენ.

ნახ. ვ. ჭუმბურიძისა

კაცმა კაცს არ აწყენინოს, მე მგონია, უკველა ცდილობს...
ხალხის სამსახურში არის ტექნიკუმის სასადილოც...

...უველაფერი კერძში ჰყრია, ერთადაა არეული.
ნუთუ ამას კერძი ჰქვია და მზარეულს — მზარეული!

ოტრიშკო. ფოთოლაშვილი და ონური ლათვი

2. 62

ვერ გეტყვით, რაზე ფიქრობდა იმ დროს აჩიგვარის ჩაის საბჭოთა მეურნეობის მუშაკონის თავმჯდომარე მ. ფოთოლაშვილი, როდესაც მას უცნობი ადამიანი წარუდგა და ორიოდ სიტყვით გააცნო თავი.

— ოტრიშკო ივანე კუზმას ძე, ვცხოვრობ ქ. სოხუმში, გოგოლის ქ. № 75-ში, დაბადებული ვარ 1917 წელს, განათლება 7 კლასი, სპეციალობით მზარეული.

ეს იყო და ეს. ივანე ოტრიშკოს გულითაც რომ სდომოდა, ვერაფრით გაამდიდრებდა თავის ავტობიოგრაფიას. ფოთოლაშვილი ჩაფიქრდა. ცხადი იყო, რომ მას არცთუ ისე უბრალო მზარეულთან ჰქონდა საქმე.

— მზარეულობა კარგი სპეციალობაა. — თქვა ფოთოლაშვილმა, — მეტად საჭირო... სასპრებლო, მაგრამ...

— დიან! დიან! — შეაწყვეტინა ოტრიშკომ: — თქვენ გინდათ თქვათ, რომ არსებობს უკეთესი სპეციალობა, ხომ? რა თქმა უნდა, მეც მაგ აზრისა ვარ. აი თუნდაც მსახიობობა. უნდა მოგახსენოთ, რომ მთავარი ჩემს შესახებ არ მითქვამს, მოწოდებით მსახიობი ვარ, მიყვარს ეს ხელობა, გონება მახვილურია, მხიარული... აგრეთვე სარფიანიც...

ვერც იმას გეტყვით, თუ როგორ გაგრძელდა შემდეგ ფოთოლაშვილისა და ივანე ოტრიშკოს საუბარი, რა ჟღერდა ოტრიშკომ მას, ან რა პასუხი გასცა ფოთოლაშვილმა, მაგრამ ერთი რამ კი ეკვებარეშეა, რომ ამ საუბარს ასეთი აფიშები მოჰყვა:

აჩიგვარის ჩაის საბჭოთა მეურნეობის თვით-მოქმედი მხატვრული საესტრადო კოლექტივი

1. ბაიანი, სოლო — რუსული ხალხური სიმღერა „კორობეინიკი“, ქართული ხალხური სიმღერა „სულიკო“. შემსრულებელი — ნ. კუზნეცოვი.

2. სახუმარო ალუზია — ასრულებენ ანა და ივანე ოტრიშკოები.

3. საბჭოთა კომპოზიტორების სიმღერები „სამშობლო“, „ოგონიოკი“, „საყვარელი სოხუმი“ — ასრულებს კორნეიჩუკი ლილია პავლეს ასული.

4. ეკვილიბრი, ბალანსი, ეონგლორი, ადამიანი ცეცხლში — ასრულებს ნ. კუზნეცოვი.

5. რეპრიზები, ხუმრობები, იუმორი და სატირა — ასრულებენ სოკოლოვა და კუზნეცოვი.

გაწვრთნილი ცხოველები — ძაღლი და დათვი — მწვრთნელი კუზნეცოვი.

მეტრაჟი — 1 საათი და 45 წუთი.

პროგრამას ხელს აწერენ აჩიგვარის ჩაის საბჭოთა მეურნეობის მუშაკონის თავმჯდომარე მ. ფოთოლაშვილი და კოლექტივის ხელმძღვანელი მზარეული... ბოდიში... მსახიობი ი. ოტრიშკო.

დიან, სწორედ მსახიობი ივანე ოტრიშკო, თქვენ მას ცოტაოდენ იცნობთ ზემოთ მოყვანილი ავტობიოგრაფიიდან, მაგრამ, ალბათ, ისიც დაგაინტერესებთ, თუ ვინ არიან დანარჩენი „შემსრულებლები“?

ყველაფერს რომ ხაზი გადავუსვით, იმას მაინც ვერ უარყვით, რომ, გარდა მსახიობური ნიჭისა, ოტრიშკოს იუმორის დიდი გრძნობაც გააჩნია. „საესტრადო კოლექტივი“, სხვებთან ერთად, თავისი შეუღლით, (სოხუმის თამბაქოს ფაბრიკის კლუბის უფროსი) ოტრიშკო ანა ვასილის ასულით გააბედნიერა. იგივე კოლექტივი დაამშვენეს ნიკოლოზ მიხეილის ძე კუზნეცოვმა, გუდაუთის რაიონში მცხოვრებმა მოხეტიალე

—უი, დამიდგეს თვალები, ტრამვიმ გადავიარა, შვილო?!

ვიქტორ ალექსის ძე ჟაიკოვსკიმ, ლილია პავლეს ასულმა კორნეიჩუკმა, რომელიც კუზნეცოვის ცოლად ითვლებოდა და სარატოვში მცხოვრებმა 78 წლის მოხუცმა სოკოლოვამ, რომელსაც ალბათ ანსამბლი სიზმარშიც არ უნახავს და აზრადაც არ მოსვლია, რომ ოდესმე რეპრეზენტაში, ხუმრობებში, სატირასა და იუმორში გამოიჩინდა თავს მაყურებლის წინაშე. ასე შეიქმნა „მხატვრული კოლექტივი“. დამაზღადა ორი თვითნაკეთი ყალბი ლერბული ბეჭედი, ყალბი ბილეთები, დაიღო ხელშეკრულება აჩიგვარის ჩაის საბჭოთა მეურნეობასთან აქვე უნდა ითქვას, რომ არც ხელშეკრულება და არც მინდობილობა არსად რეგისტრირებული არ იყო, მაგრამ ამ გარემოებას ხელი არ შეუშლია „მხატვრული კოლექტივისათვის“, აჩიგვარის ჩაის საბჭოთა მეურნეობისა და აფხაზეთის ფილარმონიის სახელით შემოკვლო რესპუბლიკის რაიონები და მის ფარგლებს გარეთაც გასულიყო. შემოსავლის დიდი ნაწილი „მსახიობებს“ მიჰქონდათ, ფოთოლაშვილი კი მცირედითაც კმაყოფილდებოდა.

— ნიჭიერი ხალხია, — ამბობდა ფოთოლაშვილი და ამარაგებდა მათ სოხუმის ერთ-ერთ სტამბაში დაბეჭდილი ბილეთებით.

— მსახიობები მეც არანაკლებ მიყვარსო, — თავს არ იზოგავდა ვინმე ლ. კახეთელიძე და იმავე სტამბური წესით დაბეჭდილ ბილეთებს უგზავნიდა მათ ქუთაისიდან.

— გალში კონცერტის ჩატარების ნებართვა? დიდი სიამოვნებითო, — თქვა მშრომელთა დეპუტატების გალის რაისაბჭოს აღმასკომის კულტურის განყოფილების გამგემ ნ. გაღელიამ, მაგ-

რამ, როდესაც მიხვდა, თუ რა „მსახიობებთან“ ჰქონდა საქმე, ნებართვა უკან ჩამოართვა და... თქვენ გგონიათ გასცა ისინი? არა, ამას როგორ იკადრებდა, უბრალოდ, სხვა რაიონებისაკენ დაულოცა გზა.

ერთხელ კუზნეცოვმა, რომელიც, პროგრამის მიხედვით, საოცრად უნივერსალური ნიჭით იყო ბუნებისაგან დაჯილდოებული, მეტად ღრმა ფილოსოფიური აზრი გამოთქვა.

— ადამიანიც ხომ ცხოველია, — უთხრა მან ოტრიშკოს.

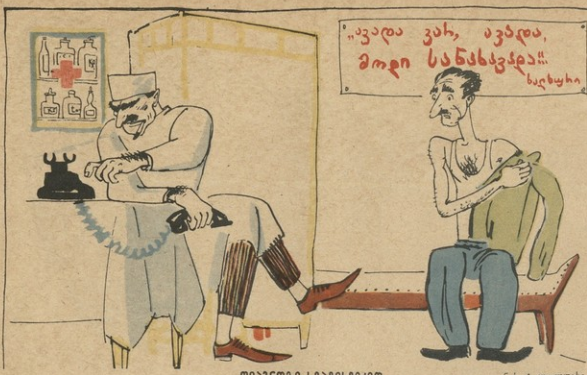
— დიან, ცხოველია. — დაემოწმა ის.

— მაგრამ ჩვენ ანსამბლს მაინც ნამდვილი ცხოველი დამშვენებდა.

— კარგი აზრია, — მოუწონა ოტრიშკომ.

სულ ცოტა ხანში, ონში კონცერტების ჩატარებისას, კუზნეცოვმა დათვი იყიდა, უბრალო, ჩვეულებრივი, ონური დათვი და რაჟულს მიაწიდან პირდაპირ სცენაზე უქრა თავი. ვერ გეტყვით, თუ რა როლს ასრულებდა დათვი სცენაზე, ის კი ნამდვილად ვიცი, რომ ლესელიაძეში პროგრამის ფარგლები გადალახა, მაყურებლებს დაერია და ბავშვს უკბინა.

დიან! ოტრიშკომ და კუზნეცოვმა გაუწვრთნელ პირუტყვს სცენაზე უქრეს თავი. ნიანგი, თავად, ცხოველია, მას ძალიან უყვარს ცხოველები და მიაჩნია, რომ სამართლიანი იქნებოდა დათუნია ისეც ტყეში გაეშვათ. თქვენ კი, ალბათ, გაინტერესებთ, თუ სად უქრავენ თავს ოტრიშკოსა და მის მეგობარ-ნათესავებს. ამასაც ალბათ მალე შეგიტყობთ.

ლიანგონი სპანისპიტი

ნ. ა. ლულუაძე

— მინც რა მერის, ექიმო, აღარ მეტყვით?
— მოიცა, დაერეკე და გავიგებ, რა ავად მოულობა ახლა ყველაზე უფრო გავრცელებული!

გეთკოვანი, კალსტუხი და კულტურა

— გესმით? თქვენ გუანებნიათ, თუ თქვენა გაბუქული კატის კიდევ ერთხელ გამოუშვებთ აივანზე...

— შე, გენაცვალე, დურგის ცოლი არ გახლავარსო, ჩემი კვირ ვებრძობებ, ახლა იქით წილი და ახლა აქითო...

— ჩემი საწყალი წიწილის ძვალია დაგახრჩოთ შენც და შენი კატაც, ეველო იცის, რომ შენი უტყვივო გოგო მესამედ ჩაიჭრა წელს მისაღებ გამოცდაზე.

— პა, პა, სამაგიერო ვის ქმარს უზის რევილია საწყობში?!, უღლივები! პოლიკარბე ინოვენტის ძემ ზოზილი მიხტრა ფანჯარა.

— მეზარებია! — თქვა მან გააკასებელი მეზობლების მისამართით.

პოლიკარბე ინოვენტის ძე ნეტელივეტრა და ვერ იტყვა მეშინაობა. მან ჩართო მატყლი ბოლოში, ჩაიღო საყურელო და თაღონდა ბოლო შემოხდა ბეთაფურის სონატის მოსახმენად. მეყურებდა მეზობლს ზიქმა დასაღლიცა, იგი როგორც ცალი თითით აწევაღულდა "ავარას".

— ო, ო, ო, — აფიქსდა პოლიკარბეს, — უნიჭობა, უგემონობა, უსასუსისებლობა, საშინაოლება. — ხოლო სლამოს, როგორც მეზობლის თაზიდან გაისმა დაბანისლოტი, — "ზრავალაფიბიო", პოლიკარბე ინოვენტის ძეს თმები ყაუხზე დაუდგა.

— რას გავს ეს! ერთი კვირა დღეა ცვირამი და ისიც უღდა მოვიწამლონ. სად არის პატრონი.

პოლიკარბე მიხეტოდა ათი მშობლიური და ოცი ინგლისური საყვიტი აკიშული კარები და გარეთ გაავარდა.

პოლიკარბე ინოვენტის ძე შავიცი იყო თავის თავის მიმართ და სხვაყ ვერ ამატიებდა მეშინაობასა და უსამართლობას.

— უსასუსისებლობა, საზოგადოება! სად არის დირექტორი! — ბლაღა იგი სასადი-

ლოში და საყვიღურებით ავებდა საჩივრის წიგნს.

— ხულებივები! ჭიბვირები! — იღრნებოდა იგი და აღმაცურად შეუკურებდა ფხბურთის ბილითების რაგში მითიმლოდე ახალ გაზობლობას.

როგორცა ჩხუბობდნენ მეზობლები, პოლიკარბე რახავდა რაფებს. მას უყვარდა ბეთაფურები და ვარჯობობდა გასულიყო მეზობლები და ესყველებინა პატარა ბიჭისათვის, როგორ უღდა დაიკრა "ავარა". იგი არ სცამდა ღვირის და, აქედან გამომდინარე, ვერ იტანდა "მზავალაფიბის". იგი არასდროს არ აცხიანებდა სამსახურში, არ ვეროდა სხვის საქმეში, ავარება ვალსტუხს და გასაღლილო ქვილი პოლიკარბის ყველა თვის საყურეო.

ჭრბვიშო ხელოვანმა შეურაცხყოფა მიაკყინა მხელილონობებს. ხელოვანმა ხელი ვაყარტყა ქალს, ქალმა უღდარის თაღო მიამყარა მის ვეერილი მდგომ პალსტუხთან. მხარტყიანა ვიყავს. მიშელო, მუტერაჟე პოლიკარბემ თაღი აარიდა ქალს და ტრამევიდან ჩავივიდა.

მეორე შემთხვევა: ქუჩაში იქაჩება მთვარელი, იგინება, ილანამტება, გამეღულს აწუუნებს. მელიკიან დაიკავა მიერაჟა.

რას ვაეთვიღებთ ადამიანს, რა მოხდა მერე, ცოტა დღეა ვაქმუთი და უყავ თავისი გზით. — გამოეშტა მელიკიანს მილიკიელმა გაეშტა მთვარეა, მერე მთვარე არ უყავი თავისი გზით, მან გაეჭრა ხელი და სიფათი გაეჭრა პოლიკარბეს.

— მელიკია, მიშელო! მელიკიან! — იყვლა პოლიკარბემ და მილიკიან რატომღაცა უშველა მას.

პოლიკარბე ინოვენტის ძე კულტურულა კაცია, იგი ატარებს პალსტუხს. მას უყვარს ბეთაფური, იგი არ ავიანებს სასამბარში, დროზე იბღის საწყეროჟს და არ ურეკა ამ ქვეყნის მეშინაურ საქმეებში.

სამავალით კაცია პოლიკარბე ინოვენტის ძე.

0. ნაიოზილი

6 იანვარი

ნაიოზი პიკაშვილი

მუდარინავალი კომედიის სანახაის მანიძე

— თუ, რა იყო, გულზე მოვლენა... მთავრე გავრებს ვერ დამიბრძინე, მერამ ამ მსვალმა დღეებამდე ისეთი რა უღდა იფის, რის მიფრეკაც მე არ შეუძლონ.

— არ უღრსმენე ტიტოჟი, ამ უღრისს გულსდობი თავის ვადავება.

— ვინ არა? — ვინ ღვილი შევლია.

— შენა პაქუი! რა ქაა ისეთი? — ვერ სწავლობ, ზამთარია. ჩემი ქონა ფულა მივატერებს ვარსკვლავს, მანაწმენება, მარტამ. ესა დაღვიღურბო დაწარა, ავადოლია, გუა თიფთი აქვს გამეჭვნილი. ღული ტიტოჟეა, გენაის უღვიღობთ თავა მოკვებს, მე კი პირზე ხელოვნის შევიდია...

— გილოვანებ, შენა მანა? — თვალვინ დატყობა შენა გეგა.

— ვინე გინანბ, ევბინია?!

— გათმული, ვნამ ამ ვიყვილოს! — ვუთინიფი თვლები დაბანაღლა ევბინია.

— გათმული, თუ კაცი ხარ, სიცილით წაქეცი არ გადამსოფროსი.

— არ ვტრია ჩემი?!

— ღვინა-ფილი... შეგარტყენ, არფერი ფის, გამოხედი, არა, ვეფერებო!

— ნახტა მინც რომ შემეშინო!

— დამიბრძე სევირა მარლო...

— მინც რომ ვადატრე...

— ხელი მინც ჩაქედილო.

— ერთხელა ჩაიქედი ხელი, ევბინია, მერამ ამ ახადებო, მარტოჟი.

— ტიტოჟი... დაბინბი ევბინი ბირი.

— ნილოვია, მში!

— წაგებ, ტიტოჟი!

— რომ მიფიერ, შენს ახალ "ოღრესა" დანიბობ?

— წაგებ, ტიტოჟი! — სიღოს უნტა ევბინია.

— ნახტაგე ხელი! — არ ურეკა ტიტოჟი.

— წაგებ, უღრია, მატყობინა... — სიცილი ზრინად ევბინია და თავის ხელს ავარად უზარბებს ტიტოჟის ხელს.

ნაიოზი მთვარე

თავი თბილისია. იმე დღეა ავტობოტა ზუსტედ 30 რიცხვია. ნამდვილედ სუნამათია. წყნობის მისაღელ ტრანე გარკანაღლილა "ოღრე" მითიმლოება. ტიტოჟი მანც უღდა, თვალ-ფილის ჩამოსყვანა მინდის რა უღდა უღდა, სიმდინე მიმარტოხს ავტოს არ აქვს საინოვინო საქმე თუ?!

ნანა პანდოლაძე

— რა არის, კაცო, ეს, რა უნდა ეკრძომი ღიღის?
— ღმერთმა გიშველოს, მწარერულს გავაპარებ, მთელი დღეა მავას დაეძებს.

ჩამდინეწი წელა მიანურება თიანთობა და გულა ფოის რაოინის სოფელ კალაგხარას სკოლა-ინტერნატის მწენებლობა, რომლსაცა მწენებლობას სპინის ტრასა № 2 და № 6 ტრასტობს აწარმოებენ.

ნ. ა. ლულუაძე

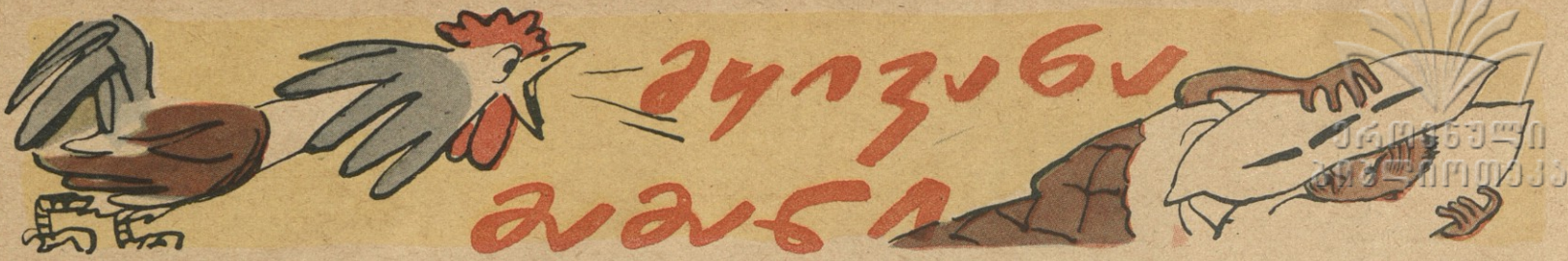

— ადე, ძია, სასწავლო წელი დაიწყო.

კახაია დემის

- კატაქოშოლო რეფტაქორო!
- დღაა.
- თქვენ მსაყვედურბოდიო, რომ მე ვინც უსაწველოდ დღეღებებ.
- დღაა.
- მე ვაქოთაღისწინე თქვენი შენიშვნა და ახლა პატარა ღეჭია მოვატარე.
- წაქოთაღი.
- მე არ ვარ პოტი, მავანია, იყოღეთ, სწოღობით არ მინახვებ ღაბე.
- დღეს ახლა, რაც ვაღერებო, თქვენს ის მარწოღი, ხვალ ჩემვან ვაგნაო ჩამე?!
- მინაც დღეა.
- რაოგარ ვაგნაღებო?
- შემიბოდა არისი უფრო სწარტად ვაგნოქმა.
- კარტრეღოღა?
- ის თქვენ ამაოღო, "ოღრეს ახლა, რაც ვაღერებო, თქვენ ის მარწოღი, ხვალ ჩემვან ვაგნაო ჩამე?!"
- მძლიო შევანამდელი ტრო სკოლითა, წინაწარ ნუ გამოხეტილ დღეღებო, არამედ იყოს ზეღად ვაგნაო ჩამე! მე რომ დღეწიო უფაროღო, ხვალ დღეა პოტი ვაგნებოღო, დამიტყვას ვინმე?
- მართლად მართ, მწლო დასაქტრეღობა.
- კრატაცა კარია, მავრამ ზოგარე თეოარტრატაც ხაქოკრია.
- ახა, წაწლიო მავ რა სტრატოქონს.
- წაქოთაღი, რა ვაგნოღა?
- მე არ ვარ პოტი, მავრამ იყოღეთ.
- სწოღობით არ მინახვებ ღაბე.
- ახლა დანე არ დამინებო სკოლა, ეს ინას არანაწახე, რომ მასკან უღოღობოღად დღეღებო პოტი, ეს რომ ახლ იფოს, პოტივია აქვანაღენე მლოღრებო, მკოთახველბოა — ტროსუ ღებო!
- ახა, წაწლიო ახ სტრატოქონა.
- წაქოთაღი რა ღარია.
- მე არ ვარ პოტი!
- მამაღლი!
- მე არ ვარ პოტი!
- მეც მავას ვაგნობ, სხვას კი არაღერ.

ნინა ვახტოლას

ერთ დღეს ჩემი პირველი მეზობლის მამალმა ორჯერ რომ იყივლა, მეორისამ ხუთჯერ იყივლა და იყივლა პირველმა მეზობელმა.

— მომავორე ეგ მამალი!
— ვითომ, რა გინდა, რომ ვუქნა?

— დაკალი.
— ჩემს მამალს დავკლავ თუ არ დავკლავ, ჩემი საქმეა, გირჩევნია, შენსას მოუარო, შე ასეთო და შე ისეთო!

— ვინაა, ქალო, ასეთი და ისეთი?

— შენ, შენ, შენ!!!

დილით პირველის მამალმა ორჯერ რომ იყივლა, მეორისამ სულ არ იყივლა და იყივლა მეორე მეზობელმა.

მისი მამლისათვის ვილაცას კისერი წაეწყვიტა.

ვინ უნდა ყოფილიყო ის ვილაცა, თუ არა პირველი მეზობელი.

ასე ფიქრობდა ყველა და მც — მესამე მეზობელი.

იჩვილა მეორე მეზობელმა.

ცხადია, პირველს უჩივლა.

მოწმედ დამასახელა მე — მესამე მეზობელი.

მეორე მეზობელმა მთხვავა: ჩემი მხარე დაიჭირო.

პირველმაც: ჩემი მხარე დაიჭირო.

სასამართლომ: ნურავის მხარეს ნუ დაიჭერ, სიმართლე თქვიო.

— გვარი? — არ დავბნეულვარ, ვუპასუხე ზეპირად.

— სახელი, მამის სახელი?

— ახლაც არაფერი შემშლია.

— არჩევ თუ არა მამალს დედლისაგან?

— ზოლოგიაში ხუთიანი მყავდა მუდამ.

— იცნობდი თუ არა მომჩივანის მამალს?

— ?!. მინახავს.

— როგორ ყიოდა?

— კისერაწეული.

— ვინ დაარღვია ეს მეზობლური სიამტკბილობა თქვენს მეზობლობაში?

— მამალმა.

— რანაირად?

— იყივლა და იყივლა.

— წინასწარგანზრახვით თუ შემთხვევით?

— ბოროტი განზრახვა არ უნდა დებოდა გულში.

— ვინ წააწყვიტა თავი?

— არ ვიცი.

— აბა, რა იცი?

— ის ვიცი, რომ მეორე დღეს მამლის ტანი იყო, მაგრამ თავი არ იყო.

— როცა ყიოდა, ება?

— ალბათ, ება, თორემ

პროცესი მესამედაც ჩაიშალა. ახლა წინა დღით ნაქეიფარი მოსამართლე შეიქნა უქეიფოდ.

ასე წაიღო სამმა დღემ თქვენი ჭირი.

მეზობლური და სასამართლო გაწამაწიებით თავგაბეზრებულმა შევბუღებთ ავიღე და ცხრამთასიქითა კურორტს მივაშურე.

სულ რაღაც სამიოდე დღის ჩასული სასწრაფოდ გამომიძახეს პროცესზე. ყურის მეზობლებმაც დებეშებით მიხმეს გაჭირვების ტალკვესი.

პამაქიდან სასამართლო პროცესზე ამოვყავი თავი.

ახლა ყველა ჯანსაღად იყო, მარტო მე მტკიოდა გული, გაუთავებელი პროცესის გადამქიდეს.

პატიმრობის მუქარით დედა დამაფიცეს, სიმართლე თქვიო და კარში გამიძახეს.

ერთი საათის ფეხზე ყურყურის შემდეგ გამოიღო სამოთხის კარი.

— გვარი? — არ დავბნეულვარ, ვუპასუხე ზეპირად.

— სახელი, მამის სახელი?

— ახლაც არაფერი შემშლია.

— არჩევ თუ არა მამალს დედლისაგან?

— ზოლოგიაში ხუთიანი მყავდა მუდამ.

— იცნობდი თუ არა მომჩივანის მამალს?

— ?!. მინახავს.

— როგორ ყიოდა?

— კისერაწეული.

— ვინ დაარღვია ეს მეზობლური სიამტკბილობა თქვენს მეზობლობაში?

— მამალმა.

— რანაირად?

— იყივლა და იყივლა.

— წინასწარგანზრახვით თუ შემთხვევით?

— ბოროტი განზრახვა არ უნდა დებოდა გულში.

— ვინ წააწყვიტა თავი?

— არ ვიცი.

— აბა, რა იცი?

— ის ვიცი, რომ მეორე დღეს მამლის ტანი იყო, მაგრამ თავი არ იყო.

— როცა ყიოდა, ება?

— ალბათ, ება, თორემ

კისერს როგორ წაიგრძელებდა?

— ქალს შეუძლია კისერწაუგრძელებლად იყივლოს?

— შეუძლია, ოღონდ ქალმა ენა უნდა წაიგრძელოს.

ბრალდების დაუდასტურებლობის გამო საქმე მოისპო.

მომჩივან-ბრალდებული შეარიგეს.

ახლაც ტკბილად ჭუჭუკებენ ერთმანეთში და მე მემდურთან: პირველი იმისათვის, მეორის მამალი ცუდად რომ არ დავახსიათე და მეორე იმისათვის, რომ არა ვთქვი, მეორის მამალს პირ-

ველმა მეზობელმა წააწყვიტა-მეთქი ჭკვიანი თავი.

ეპ, ის აწვანსვენებული სულწაწყმედილი მამალი რომ არა, მეც ყველასთან ტკბილად ვიქნებოდი.

აფსუსს, ბედი უნდა ყველაფერს! რაღა მე შემხვდა მყივანა მამლიანი მეზობლები?

თუმცა, ერთი ნუგეში მაინც დამრჩა. კიდეც კარგი, მე რომ არ დამბრალეს იმ კისერწასაწყვეტის კისრის წაწყვეტა.

8. ძარჩავა

ნახ. გ. ფირცხალავასი

— ქალბატონო, როგორ გნებავთ — ნეგატივით დავებუდო თუ პოზიტივით?

ჭერჭერობით, ვინ გაღირსა რაიმეს თქმა.

პროცესი გადაიდო.

დროის მოსაგებად თუ რაიმე სხვა მოსაზრებით, არ გამოცხადდა პირველი მეზობელი.

ბრალდებულის დამცველმა წინა დღით ენა იტკინაო და საქმის გარჩევა მეორედაც გადაიდო.

საზღვრულ არდადეგების დამთავრებასთან დაკავშირებით ნიანგმა გამართა გამოსათხოვარი კითხვაპასუხის საღამო. მიუხედავად აუტანელი სიცხისა, საღამოს უამრავი ხალხი დაესწრო. დარბაზი გატენილი იყო უცხოეთიდან, კმაყოფილებით, სეირის მკურნალებით, კორესპონდენტებითა და ფოტორეპორტიორებით. მოკლე შესავალი სიტყვის შემდეგ, ნიანგი სავარძელში ჩაეშვა და სმენად იქცა. პირველი კითხვა ნიანგს მახარაძის რაიონის ბაილეთის ჩაის ფაბრიკის მუშამ ნიკა დობორჯინიძემ მისცა.

კითხვა. პატივცემულო ნიანგო, მამატიეთ, ყველას რომ დავასწარი, მაგრამ გურული ვარ, ვერ მოვიტოვებ და რა ვქნა? ერთი შეკითხვა რომ არ მოგცე, არ შემიძლია. საქმე ისაა, ჩემო ნიანგო, რომ მახარაძეში ლიმონათი 20 კაპიკად იყიდება, ზედ კი აზის მახარაძის ლუდის ქარხნის ნაწარმი ეთიკეტი ასეთი წარწერით: ლიმონათი — მახარაძის ლუდის ქარხანა ფასი (?) — ფასი არ აწერია, მაგრამ ეს ხომ არ ნიშნავს, რომ მახარაძის ლიმონათი იგი კაპიკი ღირს? ჰოდა, მითხარი ახლა, ძვირფასო ნიანგო, როგორ გავიგო ლიმონათის ნამდვილი ფასი. ან თუ აქვს საერთოდ რამე ფასი ასეთ ეთიკეტს?

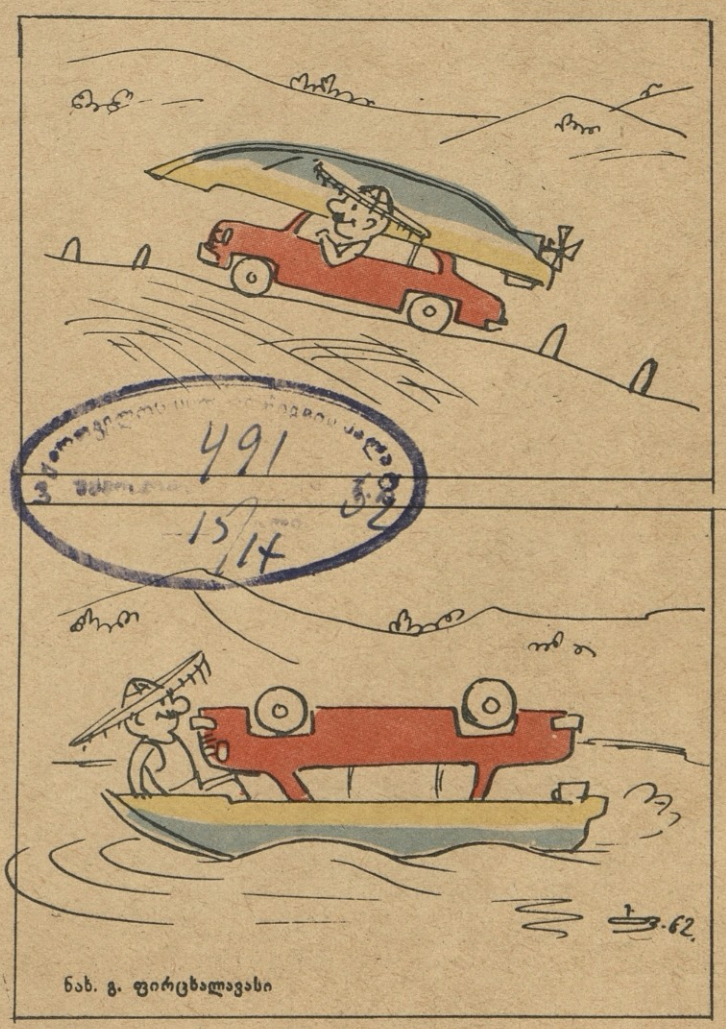
პასუხი. ლიმონათის ნამდვილი ფასი რომ 14 კაპიკია, ამხანაგო დობორჯინიძე, ეს ნიანგმა ისევე კარგად იცის, როგორც ლიმონათის ყველა გამყიდველმა საქართველოში, მაგრამ რითი გიშველო, ჩემო კარგო, როდესაც შე თვითონ 20 კაპიკს მახდევინებენ ლიმონათში და მიმტკიცებენ, 20 კაპიკი ღირსო. რაც შეეხება იმას: აქვს თუ არა ფასი ასეთ ეთიკეტს. ამაზე უნდა გიპასუხო, რომ, ალბათ, აქვს და-საკმაოდ გვარდიანიც. ან რატომ არ აწერენ ფასს?

კითხვა. ჩვენ შავი ზღვის სანაპიროზე მაცხოვრებლები, კოლმეურნეობა „კომუნისმისაკენ“ წევრები: სიჭინავა, კეკელია, მამფორია და ხარატაშვილი განლაგართ, ძვირფასო ნიანგო, მაგრამ წყალს კი არ მოაქვს ჩვენი ოდები, პირიქით, მტვერი გეხარჩობს. ბაბუშეჩა კი გეცოდინება, აქ გზა შესანიშნავი, მოსაფალტებელი, კრილა და მოპირკეთებულია. შოკლედ, რომ ნახო, გაგეხარდება. ბაბუშეჩადან ჩვენი კოლმეურნეობა „კომუნისმისაკენ“ სულ ორიოდ კილომეტრითაა დაშორებული და, თუ ვაქცაი ხარ, გაბედე ამ მოკლე გზაზე მგზავრობა, ისეთი მტვერი დგას, ისეთი ბული, საკუთარი თავი თუ არა, მოსავალი შეგეცოდება. ამ გზაზე, მანქანების დიდი მოძრაობისა და ბულის გამო, ყანას, ნარგავებს, ერთი წელის დადება მტვერი აზის, იღუპება მოსავალიც და ვიხრჩობით ჩვენც. არ ვართ ჩვენ, ძვირფასო ნიანგო, მოსაძულელები ხალხი და გვიშველე რამე. რა გახდა ორი კილომეტრი შარავნა ისეთი, რომ ასფალტი ვერ დააფინეს ხუთი წლის განმავლობაში.

პასუხი. ძვირფასო მეგობრებო, კიდევ ცოტა ხანს გაუძელით, ამ ზაფხულს სწორედ ბაბუშეჩაში მოვდევარ დასასვენებლად. მელოდეთ, ჩემს ჩამოსვლამდე შეიძინეთ აირწინალები და მტვერსასრუტები (პილესოსს რომ ეძახიან, ის), ჩამოვალ და, თუ მტვერმა არ დამხარჩო და თუ ამ საქმის თაოსნებს არ შერცხვებთ, მე დაგიგებთ ასფალტს. მართლაც, რა გახდა ორი კილომეტრი ასფალტი, ბოლოს და ბოლოს.

კითხვა. მე, ქალაქ რუსთავის მცხოვრები, საავადმყოფოს რენტგენოლოგიური განყოფილების ლაბორანტი, იოსებ სესიაშვილი ვარ, ჩემო ბატონო, საქმე ისაა, რომ 1962 წლის ივნისის 10 რიცხვიდან დავდივარ ქ. რუსთავის № 15 სახლმმართველობაში საცხოვრებელი ადგილიდან ცნობის ასაღებად, რათა ჩემი პატარა გოგონა, თინიკო, ამა წლის პირველი სექტემბრიდან № 2 სკოლაში მივაბარო, მაგრამ მოგცლია? ვინაა პატრონი? ყოველთვის ასეთ პასუხებს მაძლევენ: „პასპორტისტა არ არის და ცნობას ვერ გავცემთ, მისი ხელის მოწერა უნდა“, „სახლმმართველი აქ არ არის და ცნობას ვერ მოგცემთ!“, „ის ამხანაგი, რომელსაც ბლანკები აბარია, არ არის“, „ბეჭედი ვისაც აქვს, ის კაცი ჯერ არ ჩამოსულა!“ და ა. შ. რა ვქნა, ძვირფასო ნიანგო, ჩავიქნით ხელი და დავტოვო ეს სასოებით გაზრდილი ბავშვი უსწავლელი, თუ ვიქნით შენი იმედი?

პასუხი. კიდევ კარგი, რომ № 15 სახლმმართველობაში პასუხის გამცემი ერთი კაცი მაინც დაჩინდა. დანაჩინებზე საჭიროა გამოცხადებულ იქნეს რუსუბლიკური ძიება, მოიყვანონ სამუშაო ადგილზე. თუ არ გაჩერდებიან, მიბმულ იქნენ სკამებზე და წაეკითხოთ შრომითი დისციპლინის ის პარაგრაფი, სადაც წერია, რომ ჩვენში არის შეიდსათიანის სამუშაოდ და ამ დროის განმავლობაში თანამშრომლის ადგილზე ყოფნა სავალდებულოა. ვფიქრობ, ასეთი ღონისძიება სასურველ შედეგს გამოიღებს. ახლა კი ნახვამდის, მეგობრებო! ახალ შეხვედრამდე!

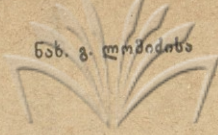

უბექსტო ხუმრობა

რედაქტორი ნ. შევლიძე. | სარედაქციო კოლეგია: ნ. დუმბაძე, ს. კლდიაშვილი, ნ. მალაზონია, მ. ქარჩავა, თ. კელიძე. | საქ. კ. ცენტრალური კომიტეტის გამომცემლობა

თბილისი. სატირისა და იუმორის ეურნალი „ნიანგი“. Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Ниянги“. | რედაქციის მისამართი: რუსთაველის განზ. № 42. ტელეფონები: რედაქტორის — 9-76-89, საერთო განყოფილების — 3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 6/IX-1962 წ. ქალ. ზომა 70x108 1/8, 0,5 ნაბ. ფურც. 1,37. ფიზიკურ ფორმათა რაოდენობა 0,5. პირობით ფორმათა რაოდენობა 1, ხელნაწერები ავტორებს არ უბრუნდებათ. პოლგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ღენინის ქ. № 14. შეკვ. № 1655, ფე 09180 ტირაჟი 40.000

ნან. გ. ლომიძის
ქართული
ბიბლიოთეკა

ინგლისის ლომი ხაზანდთან.

